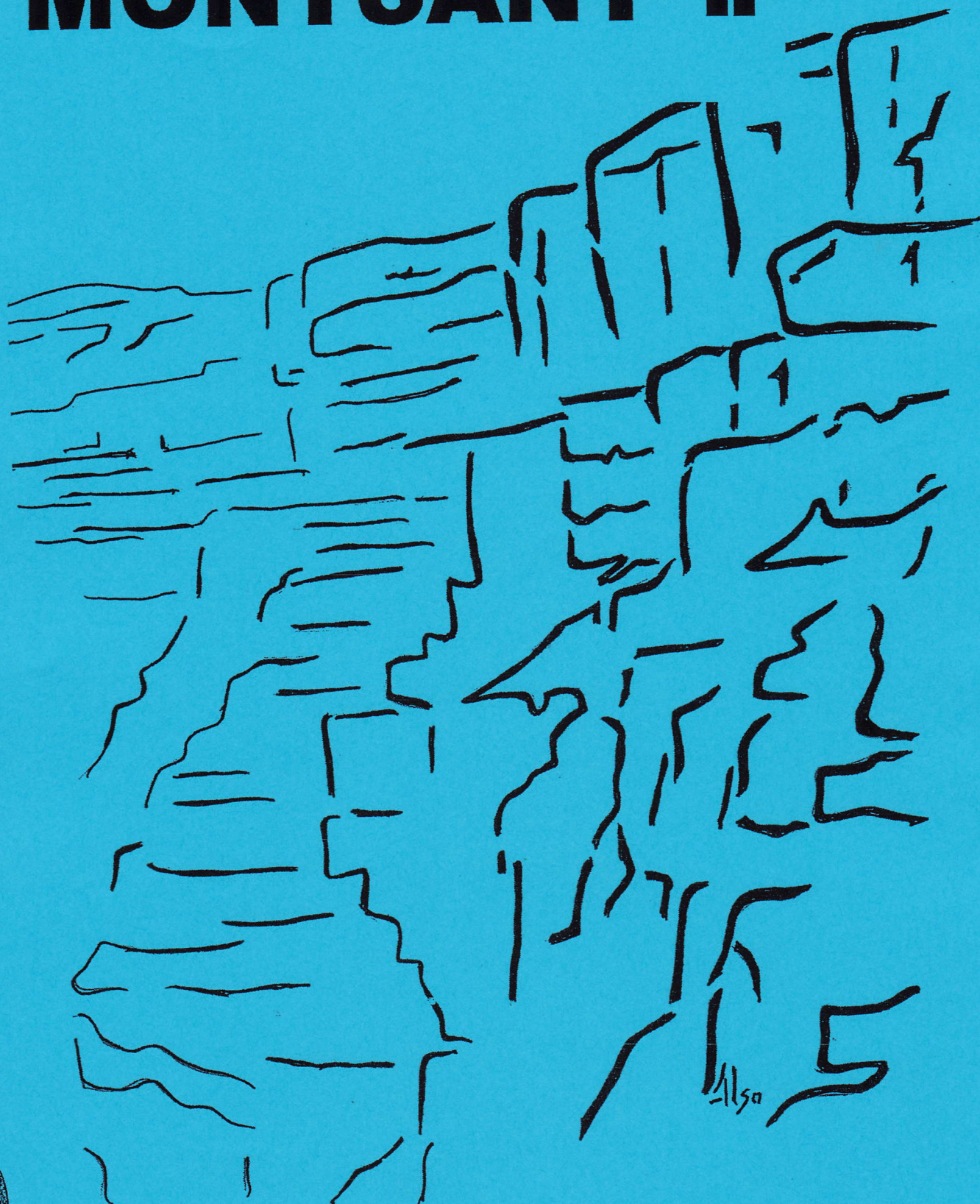

SERRA DEL MONTSANT-II

51a. SORTIDA

6 de maig del 2007

SALUTACIÓ

Aquesta no és la primera sortida del "Cicle Coneguem Catalunya" que s'organitza des de la Secció de Cultura de l'A.E.Talaia, fa vint-i-cinc anys la segona sortida del cicle es va fer per aquestes muntanyes. Ha passat molt de temps, però l'ànim que ens movia aleshores s'ha mantingut.

Per fer la salutació d'aquesta segona sortida al Montsant ens hem llegit el que vàrem escriure a la primera i creiem que val la pena reproduir-la.

Ara després de tantes excursions pel mig, coneixem molt més el país, evidentment no del tot, això per sort no ho aconseguirem mai, però ens fa contents veure moltes de les idees que intentàvem transmetre en aquella salutació, passats vint-i-cinc anys, encara es mantenen vigents.

Quan des de Vilanova projectem una excursió la majoria de vegades, les nostres dites estan situades cap al nord, cap a les terres humides i frondoses, cap als rius cabalosos i cap a les muntanyes cobertes de neu.

És bo però, que algunes vegades dediquem les nostres atencions a aquests altres indrets del nostre país que moltes vegades ens amaguen riqueses insospitades i sorprenents.

En aquesta sortida la nostra intenció ha estat doncs bàsicament evidenciar que es pot fer excursions tant al nord com al sud i que el caminant sensibilitzat mai no quedarà defraudat si al trepitjar unes muntanyes sap trobar-hi tot el suc que amaga.

La Serra del Montsant no és pas un dels llocs menys coneguts, al contrari, les seves proximitats són motiu de moltes excursions turístiques, però les seves cingleres amb els impressionants graus, les seves ondulacions suaus a la carena, els seus barrancs profunds i els seus encisadors salts d'aigua, no són pas els llocs habituals per on van els nostres excursionistes.

Contràriament el Montsant és la muntanya mimada pels caminadors de Reus i Tarragona, la tenen cuidada a l'extrem, neta, senyalitzada en totes les cruïlles, marcats els graus i protegits els passos perillosos. Una molt bona feina per la que els felicitem!

Nosaltres us convidem a passejar pel Montsant i descobrir que després d'haver fet la ruta proposada, ens en queden moltes per fer i estem segurs que molts direu: Aquí hi hem de tornar! La nostra intenció és solament doncs, demostrar les possibilitats de la muntanya i en definitiva les de l'excursionisme com a mitjà de divertiment culturalitzador per la nostra societat.

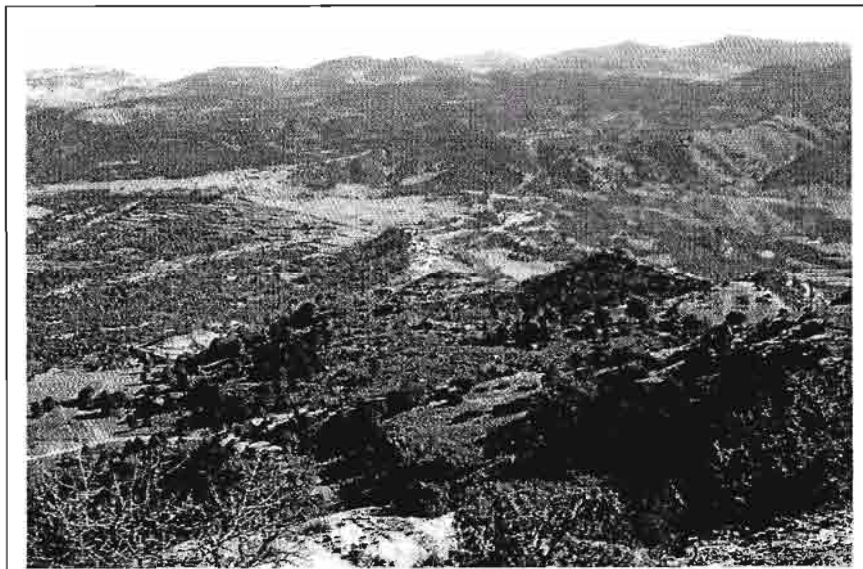
I a la vegada pretenen que aquells que la seva salut, anys o humor no els hi permet gaudir de la bellesa de les altures, que coneguin les vessants de la muntanya des de Scala Dei a Ulldemolins de forma diferent a la que els hi oferiria una excursió turística, pretenem que compreguin més a la gent que hi viu, entenguin el seu tarannà, coneguin la seva història i en definitiva coneguin més Catalunya.

Per alguna cosa som la Secció de Cultura d'una societat excursionista.

EL PARC NATURAL DE LA SERRA DEL MONTSANT

El Montsant forma part d'una via d'unió entre el Sistema Ibèric i el Prepirineu. Forma l'inici de la branca interior de la Serralada Prelitoral Catalana, que a l'alçada de les muntanyes de Prades es parteix en dos. A l'extrem est s'uneix a les muntanyes de Prades a través del **coll d'Albarca**, al nord es troba lligada amb serra la Llena i zones de conglomerat de les Garrigues, essent el riu Montsant la separació natural entre les dues serralades. Per l'extrem oest enllaça amb les formacions de conglomerat de la Ribera d'Ebre i pel sud enllaça directament amb les llicorelles de les muntanyes del Priorat. El peculiar relleu, l'abrupta orografia, la important biodiversitat i l'escàs grau de desnaturalització configuren un paisatge únic i de gran valor que conté un elevat nombre d'espècies d'interès i esdevé alhora una de les principals reserves de flora i fauna de les serres litorals mediterrànies. L'elevada diversitat biològica que aplega es veu propiciada per un particular relleu caracteritzat per un seguit de cingles, congostos, barrancs, que dificulten l'accés a l'interior de l'espai i preserven el seu aïllament.

El seu valor excepcional va ser reconegut pel Parlament de Catalunya el 30 d'abril del 2002, quan es va aprovar la seva declaració com a Parc Natural. Aquest és el tercer parc natural de la demarcació de Tarragona després de la creació del Parc Natural dels Ports i el Parc Natural del Delta de l'Ebre. El territori del Parc Natural és eminentment rocós, i s'estén en el sector occidental de la Serralada

Prelitoral Catalana, dins **la comarca del Priorat**. L'àrea protegida té una superfície de 9.242,07 ha amb una altitud màxima de 1.163 m a la **Roca Corbatera**, i es troba inclosa dins dels termes dels municipis beneficiaris de la Morera de Montsant, Ulldemolins, Margalef, Cabassers, Cornudella de Montsant, la Vilella Alta, la Vilella Baixa, la Bisbal de Falset i la Figuera.

La serra de Montsant constitueix un gran bloc de conglomerats calcaris d'uns 135 km² d'extensió. Presenta una disposició en V tombada amb el vèrtex al pla del Grau i dos braços ben diferenciats. El braç principal és el meridional, anomenat **serra Major**, presenta una alineació E.N.E.-O.S.O. i una longitud de 17 km amb tres vèrtexs geodèsics importants, d'est a oest: la roca Corbatera (1.163 m) el cim més elevat de la serra, el piló dels Senyalets (1.109 m) i la Cogulla (1.063 m). La serra de Montsant deu el nom a la vida eremítica que ha aixoplugat. Hi ha contribuït l'abundor de balnes i abrics arrecerats als replecs de la muntanya, on hi ha ermites com la de Sant Salvador, o el coll de Mònecs, a serra la Llena.

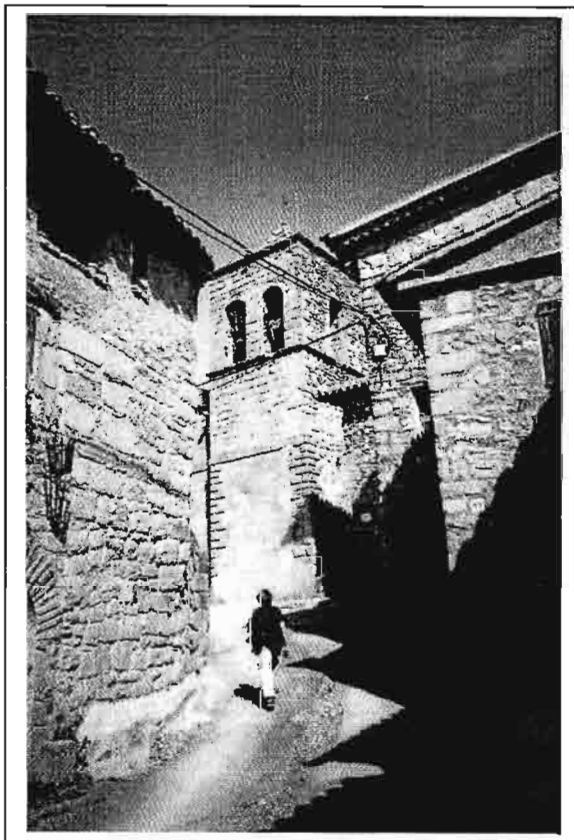
ALBARCA

El lloc d'Albarca pertany al terme de Cornudella. El 1846 tenia encara ajuntament propi, situat damunt el coll d'Albarca, a la unió del massís de Montsant amb el de les Muntanyes de Prades. El lloc ha tingut sempre fama de pobre, com ho recull la corranda:

*A Albarca no hi aniré més,
Perquè no tenen rellotge
I mai saben quina hora és.*

Albarca, dit per la gent del país **Aubarca**, creu que deu el seu origen i el seu nom a un castell i poblat àrabs. De fet tota la serra del seu entorn fou un dels darrers reductes sarraïns del Principat. La repoblació hi era ja efectiva el 1152, quan es parla de la seva església i Guillem Ramon de Cervera i la seva muller Ponceta donaren diverses propietats, alguna d'elles a Albarca al capellà Pere de Pinós. El 1172 el *castrum de Albarcha* passava per testament de Ramon de Cervera al seu fill Guillem. Formà part des del primer moment del comtat de Prades i també formà part de l'esponsalici lliurat pel comte Ramon Berenguer a la seva muller Blanca de Tàrent.

Al segle XVIII tenia 16 veïns, al segle XIX en tenia 35. El principal problema del poble era la manca d'aigua, que calia anar a cercar fins i tot per a les necessitats domèstiques lluny de la vila. La davallada demogràfica, manifesta i inaturable ja el 1933, reduí a 14 habitants el 1960 i a 3 el 1982. La vila és utilitzada, però, com a segona residència, fet que ha provocat la reconstrucció d'una notable quantitat de cases. L'edifici més notable és l'**església de Sant Vicenç**, sota el presbiteri de la qual s'han trobat restes arqueològiques d'un suposat culte ibèric, i on es creu que hi havia l'antiga mesquita. El temple conserva l'absis romànic semicircular. El 1612 fou ampliada i enlairada i es dotà l'edifici d'una façana renaixentista ben acarreuada. És d'una sola nau, amb cor i campanar adossat. S'hi conserva una creu gòtica d'argent i un antic sant Antoni de pedra, provinent del Mas de l'Anglès. La diputació provincial ha restaurat el refugi de muntanya del Centre Excursionista de Catalunya.

CORNUDELLA DE MONTSANT

El terme municipal de Cornudella, amb 62,70 km², és el més extens de la comarca del Priorat. Es troba a la vall alta del riu de Siurana, entre els massissos de Montsant, a ponent (que culmina aquí a la Roca Corbatera, a 1.163 m) i les Muntanyes de Prades, a llevant (la Gritella, 1.093 m), units pel coll d'Albarca (sector N del terme). Aquesta vall, dita també vall de Cornudella, és drenada pel riu de Siurana (amb el pantà modern) i diversos afluents. La part oriental del terme, dins les Muntanyes de Prades, és formada per les grans i imponents **cingleres de Siurana** i Siuranelles, on s'assenta el poble i antic

municipi de Siurana de Prades. L'ampli terme comprèn la vila de Cornudella, cap del municipi, els pobles de Siurana de Prades i d'Albarca, i la caseria de les Moreres.

L'antic municipi de Siurana de Prades fou incorporat al de Cornudella el 1942, després dels tràmits iniciats el 1915. Dins el seu terme s'ha construït el pantà de Siurana, amb la idea d'aprofitar les aigües del riu de Siurana per al pantà de Riudecanyes (que pertany a la comarca del Baix Camp), idea que sorgí ja el 1925. Després de diversos projectes i recursos, el 1949 arribà per primera vegada a Riudecanyes aigua del riu de Siurana. Les obres del nou pantà s'iniciaren el 1960 i s'acabaren el 1974 per la Comunitat de Regants de Riudecanyes. El pantà recull l'aigua del riu de Siurana en la confluència amb el barranc de l'Argentera, i travessa les muntanyes de la Garranxa i del coll de la Teixeta.

El conreu més abundant del terme de Cornudella és l'avellaner, seguit de la vinya i, a força distància i en ordre decreixent, l'ametller, l'olivera i els cereals. El regadiu ha adquirit una nova importància amb l'aparició del pantà de Siurana.

La primera referència documental a Cornudella és l'esment que dels seus emprius en fa el comte Ramon Berenguer IV. Formà part des de la seva creació el 1324 del comtat de Prades i com a tal fou representada al Consell de la Terra del comtat de Prades. La vila fou donada, junt amb altres béns, en esponsalici pels comtes Ramon Berenguer a la seva muller Blanca i per Pere a Joana.

La **vila de Cornudella de Montsant** (533 m alt) és situada a la vall, al peu de l'inici de les Muntanyes de Prades, a l'antic camí ral del Camp a les Garrigues. Al poble hi ha diverses cases amb dovelles de pedra i elements decoratius dels segles XVI al XVIII. El seu **Hostal del Racó** ha estat reproduït al Poble Espanyol de Barcelona. L'edifici més notable és l'**església parroquial de Santa Maria**, d'estil renaixentista, d'una nau i dos campanars. Entre els diversos objectes de culte salvats després de la crema del 1936 hi ha la imatge de pedra de la Mare de Déu del Patrocini, gòtica, que era la titular de l'antiga parròquia. En construir-se la carretera de Reus a Prades es rebaixà el terreny i s'hagué de construir l'actual escalinata d'accés al temple.

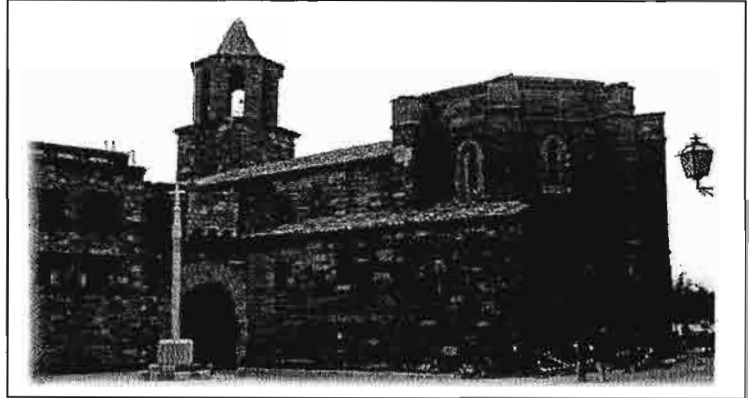
SANT JOAN DEL CODOLAR

A **les Costes**, uns 3 km al NW del poble de Cornudella de Montsant, s'aixeca l'ermita, envoltada de grans còdols, de **Sant Joan del Codolar**, a 704 m, als vessants meridionals de la serra de Montsant i a la capçalera del barranc de Sant Joan. Hom creu que al segle XIII ja hi havia un temple que fou ampliat i refet el 1571. Noves obres de reforma foren enllestides el 1661 i el 1780, data que figura a la portalada, d'elements abarrocats. El temple, de tres naus amb cor, té adossada la casa de l'ermità, que antigament tenia dret de capta per tot el comtat de Prades. L'ermita i el camí que hi mena són voltats de xiprers centenaris. Entre el jovent de Cornudella hi ha el costum, la nit de Sant Joan, després dels focs, d'emprendre la pujada cap dalt el Montsant. Volen

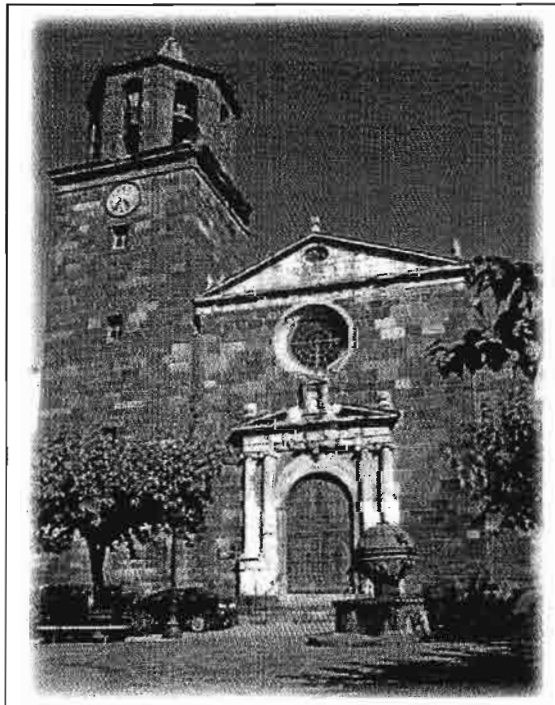
presenciar des de dalt la serra l'espectacle de la sortida del sol. Després d'extasiar-se amb les primeres llums, baixen a l'ermita de Sant Joan, participen en la missa solemne i cap a casa a allitar-se.

PRADES

Situada al centre de les muntanyes del seu nom. Pertany a la comarca del Baix Camp. El terme ocupa una extensió de 33,10 km² i és limitat per altres termes de l'Alt Camp, de la Conca de Barberà, i del Priorat. El nus orogràfic de les **muntanyes de Prades** ocupa pràcticament tot el terme, molt esquerp, entre els 900 i els 1.000 m d'altitud. El massís, que forma part de la Serralada pre-litoral catalana, s'alça majestuós entre la Conca de Barberà i la cubeta del Priorat, separant les conques dels rius de Siurana, afluent de l'Ebre, i del riu Brugent, afluent del Francolí per la dreta. Al sud de la vila hi ha el coll de Prades (947 m), punt d'unió de les dues branques en què es troba subdividit.

La vila de Prades és al centre de l'altiplà del cim de les muntanyes, a 950 m altitud, perfectament comunicada amb camins directes, d'origen medieval, amb tots els pobles de la rodalia. La seva **plaça porxada** és de gran anomenada, mostra de l'antiga esplendor, amb una coneguda **font esfèrica** de caire renaixentista (reproduïda al Poble Espanyol de Barcelona). De les seves antigues fortificacions resten només alguns trossos de *muralla*,

basaments de torres i dos notables portals adovellats. Del **castell de Prades** sols resta el record, a part alguns vestigis de la seva església, romànica. L'edificació i el seu entorn foren dividits en compartiments d'ocupacions diverses, entre les quals alguna casa bastida recentment. Se'n pot veure l'absis i el mur W amb una finestra; és possible que quedin restes de la façana S, convertida en parets de les noves cases.

Sembla que en època islàmica hi hagué una fortalesa que depenia del valiat de Siurana. Ramon Berenguer IV atorgà carta de població el 1159. Fou vila reial i hom hi bastí un important castell. Jaume II, el 1324 investí al seu fill Ramon Berenguer comte de les Muntanyes de Prades. La senyoria incloïa, a més, l'extensa baronia d'Entença.

És important l'*església parroquial de Santa Maria*, d'una gran nau, de transició del romànic, al qual pertany la porta lateral, al gòtic, amb elements renaixentistes, com la façana principal; l'absis és sisavat i té els angles reforçats pels contraforts. Davant la porta lateral que s'obre vora el portal de la muralla hi ha una *creu de terme* possiblement del segle XIII.

reforçats pels contraforts. Davant la porta lateral que s'obre vora el portal de la muralla hi ha una *creu de terme* possiblement del segle XIII.

Els edificis són de pedra vermella triàsica, la dita pedra esmoladora. Això ha fet que Prades sigui coneguda com la **Vila Vermella**. Als voltants s'han edificat modernament un bon nombre de xalets. Al començament del segle XX fou enderrocada la capella de **Sant Antoni**, vora la qual segons la tradició s'havia aixecat el poble primitiu.

A 2 km a llevant de la vila s'alça, en una cinglera de 1.020 m altitud, l'ermita de la **Mare de Déu de l'Abellera**, aprofitant una balma on abans de la seva edificació havien viscut eremites. Segons la tradició, la imatge de la Verge fou trobada per un pastor entre les branques d'una alzina voltada de ruscs, quan anava a cercar mel. Sembla que l'ermita primitiva era força antiga i la tradició vol que s'hi hagués retirat la reina Margarida. L'edifici actual fou construït cap al 1570 i fou beneït pel rector el 1574. El 1578 s'hi afegí el campanar i a l'inici del segle XVIII s'hi feren múltiples reformes. L'ermita és d'una sola nau. La imatge fou destruïda el 1936 i reproduïda en marbre de Sarrià el 1940. Segons Amades la devoció, molt arrelada, amb romeries i amb ball de coques de mel, provindria de l'antic culte a una divinitat agrícola local. La font que brollava vora l'ermita tenia fama de miraculosa; fou estroncada al començament del segle XX. En el camí de Prades a l'Abellera s'alça l'ermita de Sant Roc, de molt menys anomenada.

BIBLIOGRAFIA:

Jaume Mas Roca. *Serra de Montsant. Excursions pel Parc Natural. 36 itineraris circulars i 8 travesses. Guia d'Excursionisme*. Editorial Piolet, 1ª edició: octubre de 2005.

Antoni M. Casas i Ferrer. *Excursions pel Montsant*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1ª edició: setembre de 1997.

Vicenç Buron. *Castells Romànics Catalans. Guia*. Edicions Mancús. Barcelona, 1ª edició: juny de 1989.

Gran geografia comarcal de Catalunya. El Priorat, la Ribera d'Ebre, Terra Alta i el Matarranya. Volum 11, 1ª edició: maig del 1984. Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

Gran geografia comarcal de Catalunya. El Camp de Tarragona. Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp. Volum 7, 1ª edició: novembre del 1982. Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona.

Portada: Dibuix original de Josep M. Also

Fotografies: La majoria de les fotos són de la Blanca Forgas i algunes baixades d'internet

La preparació d'aquesta LI sortida del cicle "Coneguem Catalunya" i d'aquest recull d'informació que teniu a les mans, ha estat confeccionat per membres de la SECCIÓ de CULTURA de l'A. E. Talaia, abril del 2007

DESCRIPCIÓ DE L'ITINERARI

L'ALBARCA – ELS HOSTALETS – PLA DEL GRAU GRAN – ROCA CORBATERA – COVA SANTA – PLA DEL MELONER – GRAU DEL MONTSANT – ERMITA DE SANT JOAN DEL CODOLAR- ALBARCA

L'autocar ens deixa al coll d'Albarca (774 m alt). D'aquest punt seguim una pista o trencall amunt fins al poblet d'Albarca, situat damunt d'un turó, a 815 m alt (0,300 km).

Horari Parcial	Horari total	distància km
0:00	0:00	0,000

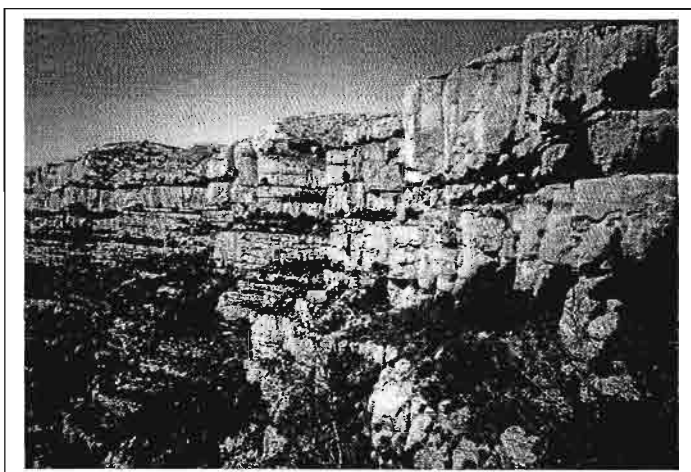
Albarca. Sortim de la plaça davant del Refugi Montsant d'Albarca, del C.E. de Tarragona. Hi ha dos camins. Els dos porten als Hostalets. Nosaltres anem pel de l'esquerra i passem pel costat d'un rètol que diu "els Fornets", per un camí entre cases senyalat amb colors groc i blau. Anem paral·lels a una línia elèctrica. Enllacem amb un camí ample, que és de GR (colors blanc i vermell) i continuem en el mateix sentit.

0:07	0:07	0,460
------	------	-------

Els Hostalets. Pla on es troben les runes d'uns antics hostals que eren lloc de parada i allotjament en l'antic camí de Reus a Lleida. És una cruïlla de camins on hi ha pals indicadors d'itineraris diversos. Nosaltres deixem tant el de la dreta com el de l'esquerra i seguim recte (O.), pels senyals del GR-171, que puja a la serra de Montsant. A la dreta veiem el poble d'Ulldemolins i la vall del riu de Montsant. Pugem un petit ressalt de roca i algun esglaonat més. Darrere nostre tenim una bona perspectiva del poble d'Albarca. Anem pujant per camí pedregós.

0:17	0:24
1,540	

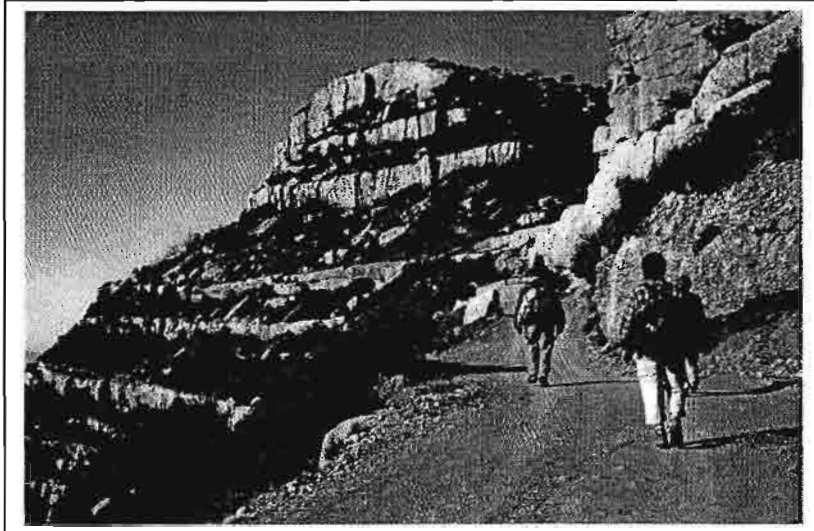
Sortim a la pista que puja d'Albarca just en un gran revolt. Hi ha un pal senyalitzat de GR. Continuem per pista cimentada, amunt, seguint la direcció de Serra Major. El tram cimentat s'acaba i continuem pujant mentre s'alternen trams cimentats i pista de terra. En un revolt veiem l'altre vessant on distingim el poble de Cornudella i el pantà de Siurana. La pista va giravoltant.

0:15	0:39	2,450
------	------	-------

Pla del Grau Gran. Bifurcació de camins amb diverses senyalitzacions. Deixem l'ample pista (GR) per on pujàvem i agafem un sender a mà esquerra (O.), direcció a Corbatera i Serra Major.

Bifurcació de camins. Seguim per la banda dreta, pujadora. En el recorregut, un xic grimpador, veiem senyals de pintura colors groc i blau. Si mirem cap a la serralada pirinenca, podem veure, no massa lluny, a sota nostre, **l'ermita de la Mare de Déu del Montsant**, l'única, segons diuen, situada a més de 1.000 metres d'altura de tot el Montsant. Bastant més amunt, podem fer bones fotografies de la mateixa ermita i al darrere seu el poble d'Ulldemolins.

om a prop d'uns cingles (Cingles del Sena). Trobem una bifurcació i decanem cap a la dreta. Grans blocs de pedra a l'esquerra i estímball. Tornem a veure el poble de Cornudella, el pantà de Siurana i al fons el mar. Passem pel costat d'uns indicadors que porten a la Cova Santa (a l'esquerra) i a la Corbatera. (a la dreta). Seguim aquesta darrera indicació. Continuem ascendint i aviat

veiem el cim de la Roca Corbatera, amb un vèrtex geodèsic i una creu.

0:25

1:04

3,740

Cim de la Roca Corbatera (1.163 m alt), el punt més elevat de la serra de Montsant. Hi ha un llibre registre, vèrtex geodèsic, una creu i alguns pessebres instal·lats per entitats excursionistes. Si el dia és clar té una vista esplèndida que abasta fins al Pirineu, el camp de Tarragona i el mar.

Continuem la caminada decantant una mica cap a l'esquerra, seguint la carena, a buscar el camí de la Cova Santa. Veiem senyals de color blau i groc.

Després de carenejar i descendir suaument per terreny més aviat rocós ara enllacem amb un camí més planer.

0:14

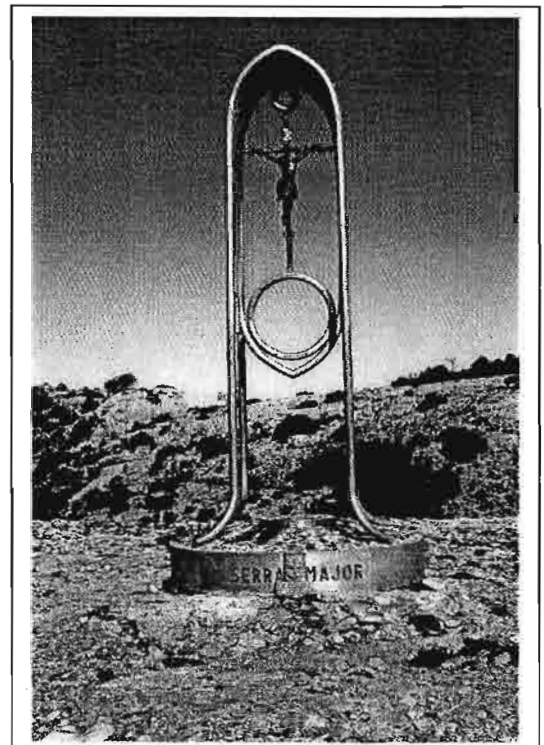
1:18

4,690

Arribem a un punt amb diverses senyalitzacions. Som a la Serra Major. Nosaltres anem en direcció a la Cova Santa. Panoràmica sobre una gran barrancada a la dreta.

Bifurcació. Agafem el corriol de la dreta, al costat d'una fita.

Punt de senyalització. Seguim en direcció a Cabassers. A l'esquerra veiem un cingle abalmat on hi ha la Cova del Meloner.

0:07 1:25 5,200

Escultura metàl·lica dedicada al Sant Crist de la Sang, ofrena commemorativa centenari de l'excursionisme català Reus Deportiu 1876-1976. A la seva base hi ha una pedra d'orientació amb sagetes assenyalant diferents direccions.

Davant d'aquesta cruïlla del Sant Crist i en direcció a la Cova Santa, iniciem un pronunciat descens per pendent pedregós i relliscós. A mig vessant, deixem el sender que baixa directe al gran **pla herbós o clot del Meloner** i decanem per un corriolet a la dreta, que va planejant fins arribar al forat d'entrada a la Cova Santa.

0:12 1:37 5,900

Cova Santa (-15 m desnivell i 150 m recorregut). Una de les més anomenades de la serra de Montsant, a 1.035 m alt. Dita així per creure-la antiga residència d'eremites, amb una gran estalagmita anomenada **la Campana** pel ressó que fa en ser colpejada. L'entrada de la cova és un forat format per una ensulsiada del terreny. Per entrar a la cova cal esmunyir-se pel forat d'entrada tot baixant per un terra amb pendent que pot ser relliscós. Un cop a dins s'hi troba una sala gran amb algunes estalagmites bastant grosses.

De la Cova Santa agafem un corriolet baixador. Deixem a l'esquerra un sender de GR i continuem per la part més planera. Enllacem amb el camí de GR 174-1 i continuem endavant. Trencall de camins; optem pel més baixador, seguint el GR, pel costat d'uns pins.

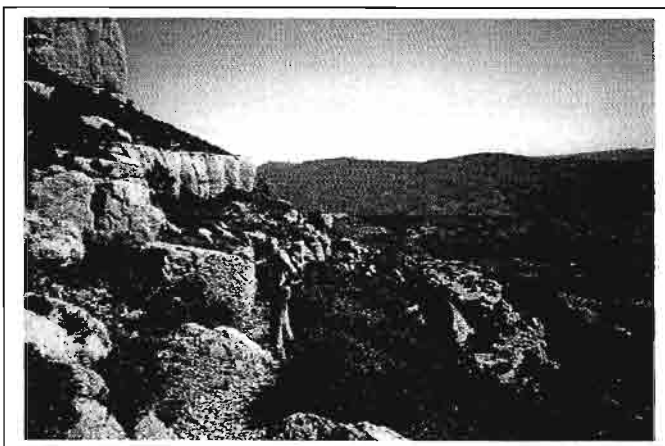
0:07 1:44 6,180

Inici baixada del Grau. El camí passa entremig de dues roques que formen el pas anomenat **Grau del Montsant o del Tomaset**. Vista panoràmica de cingleres i vall conreada.

Anem baixant per senderó arran de cinglera. Al cap d'una estona podem començar a veure, molt avall, l'ermita de Sant Joan de Codolar entre una munió de xiprers.

0:33 2:17 8,440

El camí s'ha fet més planer. Trobem una fita al mig del camí i girem a l'esquerra, seguint un sender baixador de cara a la propera ermita de Sant Joan del Codolar. Abans d'arribar-hi trobarem més d'un trencall que hi porta. Nosaltres optarem pel més directe, que desemboca davant l'entrada principal.

0:12 2:29 9,450

Ermita de Sant Joan del Codolar. Situada al peu del Montsant, arrecerada sota els cingles de Sant Joan i envoltada de grans còdols de conglomerat. Es creu que en el s.XIII ja hi havia un temple que fou refet i ampliat el 1571. S'hi feren altres obres de reforma el

1661 i 1780, data que figura a la portalada. El temple, de tres naus amb cor, té adossada la casa de l'ermità. Podem trobar-hi una font, taules i fogons per a cuinar.

Continuem la caminada des dels darreres de l'ermita. Veiem un pal indicador que senyala l'Albarca i seguim en aquesta direcció per un camí que transcorre durant una bona estona per una faixa de roca que sobresurt del peu del cingle de Montsant. Mentrestrant, podem

anar contemplant a la dreta les imponents cingleres de Siurana i més llunyà el puig de Gallicant, a la vall del riu de Siurana.

0:32 3:01

Travessem un torrentot o baixant d'aigües bastant sec.

0:04 3:05

Un pal ens indica que som al camí de la Llisera (o dels Cartoixans) i seguim en direcció a l'Albarca.

0:11 3:16

El camí s'ha fet molt més ample i s'ha anat allunyant dels cingles. Davant nostre apareix ben aviat el proper i aturonat poblet d'Albarca.

0:08 3:24 13,230

Passem pel costat de les ruïnes dels Hostalets, que ens queden a la dreta, davant d'una senyalització que diu: Camí dels Cartoixans, els Hostalets d'Albarca. Poc més endavant deixem a l'esquerra el camí senyalitzat per on hem iniciat aquest matí la pujada a la Serra Major i ara continuem de cara a Albarca, que tenim ja molt a prop.

0:06 3:30 13,620

Arribem finalment davant el Refugi Montsant on donem per acabada la caminada.

Perfil topogràfic (Albarca- Roca Corbatera- Cova Santa- Sant Joan del Codolar-Albarca)

